

paa, og som, saavidt jeg har hørt, ikke har været fremdraget fra andre Sider, og det er, hvilken Virkning denne Foranstaltning maa have paa vor Lødsbeskatning. Hidtil ere vore Bestræbelser med Hensyn til Lødsreformer gaaet ud paa, at Beskyttelsesystemet hevedes, og paa at faae Lølden paa Livsformøndenheds nedfat, især paa de Forbrugs-gjenstande, der benyttes af den mindre bemidlede Klasse. Naar vi nu indføre en saadan Begunstigelse for Roesukker, saa maa Bestræbelserne naturligvis være delt i den Retning, at vi istedetfor at sætte Lølden paa Kaffe, Salt og en hel Del andre Artikler nedfat, stræbe efter at faae Lølden paa Sukker ophævet. Dette er den naturlige Følge af at indføre en ny Beskyttelse paa dette Omraade, og jeg kan ikke anse det for rigtig, at man vil drive os dertil; thi vel maa man ønske en Nedsættelse eller Ophævelse af Lølden paa Sukker, som paa alle Forbrugs-gjenstande, men det staar dog ikke i allerførste Række, da Sukker hører til de Artikler, der ikke bruges i samme Grad af de mindre Bemidlede, som af de mere Bemidlede. Dersom dette vedtages, vilde jeg betragte det som en Erklæring fra Thingets Side om, at den Vej, der hidtil er bleven fulgt af Lødsudvalget, og som Thinget sluttede sig til for 2 Aar siden, agter det nu at forlade. Jeg vilde for mit Vedkommende finde mig foranlediget til i saa Fald at tage det Forslag til en Lødsreform tilbage, som jeg har indbragt, idet jeg da ikke kan betragte de Bestræbelser, der hidtil ere blevene hyldede af Thingets Flertal, som fremdeles fastholdte af dette Thing.

Chr. Pedersen: Jeg vil blot sige til det ærede Medlem, at han har hørt fuldstændig feil. Jeg paastod ikke, at vi paa samme Tid, vi indførte Roesukkerdyrkingen, skulde udføre disse Ager og formindste Indførselen af Sukker. Det er en Bilsfarelse; men jeg paaviste, at vi paa samme Tid, som vi kunde formindste vor Indførsel af Sukker, kunde forøge vor Kornudførsel, idet Agerdyrkingen udviklede Kornavlén i en fortrinlig Grad. Søvrigt skal jeg ikke indlade mig paa at imøbegaa det ærede Medlem. Hans varme Følelse for Lødsudvalget er meget forklarlig; men jeg tror ikke, at Thinget forandrer sin Stilling til Løds-spørgsmaalet paa Grund af denne Forhandling.

N. V. Jensen: Jeg skal tillade mig for et Øieblik at føre Forhandlingen bort fra Roesukkeret til Underofficererne. Vi ere jo under denne Forhandling blevene vænneble til at vegle mellem disse to Spørgsmaal.

Da den ærede Ordfører idag indlevede Forhandling, anede han overfor Udvalgets Mindretal, at det havde anbefalet at henstille de Andragender, der ere omtalte under Nr. 3 og 11, til Finantsministeren, uagtet disse ikke først have været Gjenstand for Ansøgning hos vedkommende Minister. Det er en formel Anse, som jeg haaber,

at man ikke vil tillægge altfor stor Betydning; men jeg vil indrømme, at forsaavidt jeg er den, der har indbragt Andragendet under Nr. 11, bærer jeg en Del af Skylden for denne formelle Feil; thi det havde vel været min Pligt at undersøge dette Forhold, og Sagen stod da ikke fare for at svande paa, at man af formelle Grunde afviser, hvad man ellers mulig var istand til at ville støtte. De ærede Medlemmer for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) og Viborg Amts 2den Valgkreds (Antjar) have allerede anbefalet disse to Andragender, og jeg kan i alt Bæsentligt henholde mig til, hvad der i Almindelighed er udtalt af dem. Jeg skal derfor indskrænke mig til at give nogle særlige Oplysninger vedkommende det af de 18 forberværende Underofficerer indgivne Andragende, som jeg har tilladt mig at indbringe i Thinget. Størstedelen af disse Folk have tjent baade i Krigen 1848—50 og Krigen 1864; Størstedelen af dem ere over 60 Aar gamle, og af de 18, der have undertegnet Andragendet, ere ikke færre end 9 Damsbrogsmænd, hvilket dog turde være et Vidnesbyrd om den Maade, hvorpaa de have udført deres Tjeneste. De ere afskedigede med Pension, og det kan ja ikke nytte at ville henvise dem til, at man arbejder paa at forbedre Pensionens loven for Underklasserne, thi Forbedringen vil dog ikke kunne komme nogen af dem til Gode. Der kan derfor kun være Tale om at hjælpe dem med en Understøttelse, og der forekommer mig da at være al Grund til at fremme Andragendet; thi Hensigten med, at man har givet dem Pension, maa dog have været, at man ved Pensionen vilde sikke disse Mennesker et nødtørfigt Udkomme. Men naar Priserne paa Livsformøndenhederne og alt Andet stige, bliver den tarvelige Understøttelse, man har givet dem ved Pensionen, alfor ringe, og Ingen kan dog ønske, at Mænd, der paa en hæderlig Maade have tjent deres Fædreland og ere blevene afskedigede, skulle paa deres gamle Dage være henviste til at lide Nød. Jeg skal benytte Leiligheden til at gjøre opmærksom paa, at der, naar Talen er om Pensionsspørgsmaal, er et Hensyn at tage overfor Militærklasserne, være sig Officerer eller Underofficerer, fremfor til andre Embedsmænd, idet Militærklasserne i de senere Aar ere blevene stillede paa en noget særlig Maade; thi kan man i Almindelighed sige: Den Embedsmand, der gjør sin Pligt og udfører sin Dont paa rette Maade, vedbliver at staa i Embedsforhold, rykker op og faar dergjennem en Forhøielse af sin Løn, indtil han faar sin Afsted paa Grund af Svagelighed, saa gjælder dette ikke Militæretaten, thi ved Lov af 6te Juli 1867 indførte man for første Gang Aldersgrænsprinippet, og derefter er det nu ikke nok, at Vedkommende gjør sin Pligt; — det garanterer ham Titet; derpaa kan han ikke bygge nogen Udsigt. Fremtiden er for ham afhængig af den Tilfældighed, om der er et Nummer ledigt i den høiere Klasse, inden han naaer Aldersgrænsen,